

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Mgr. J. H.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem, se sídlem Revoluční 1, Praha 1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2009, č. j. 3 Cad 25/2006 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Úřad městské části Praha 10 (dále též ÚMČ) rozhodnutím ze dne 19. 10. 2005, č. j. F/8197/2005 zamítl žádost žalobce ze dne 30. 4. 2003 o dávku sociální péče za období duben až červen 2003 a tuto dávku mu nepřiznal. V odůvodnění uvedl, že celková hranice sociální potřebnosti žalobce ve výši 4420 Kč se skládá z částky 2320 Kč k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a z částky 2100 Kč k zajištění nezbytných nákladů na domácnost. Poukázal na příjmy žalobce v rozhodném období (2653 Kč v dubnu, 2544 Kč v květnu, 2243 Kč v červnu 2003) a na obsah čestného prohlášení žalobce ze dne 30. 4. 2003, v němž žalobce uvedl svůj majetek (hotovost 2700 Kč, 6300 Kč na spořicí účtu, majetek sloužící k podnikání v tržní hodnotě 5000 Kč a nemovitý majetek - zemědělské pozemky o výměře 140 949 m²). S odkazem na ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti ve znění platném do 31. 12. 2003, dospěl k závěru, že žalobce mohl k zajištění své výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů využít i svůj majetek - především finanční prostředky. ÚMČ uzavřel, že žalobce nebyl občanem, který by mohl být považován za sociálně potřebného.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, ve kterém namítal jeho zmatečnost pro rozpor s těmito předchozími rozhodnutími téhož správního orgánu: Rozhodnutí ze dne

10. 6. 2003, č. j. F/03/6273/JPNZ/KDS, kterým mu ÚMČ přiznal jednorázovou dávku sociální péče za období květen - červen 2003 v celkové výši 4053 Kč, a ve kterém ÚMČ uvedl, že žalobce nemá dostatek prostředků na zajištění základních životních potřeb a rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 27. 8. 2003, č. j. F/03/9389, kterým (poté co jeho rozhodnutí bylo rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 7. 2003 zrušeno) původně přiznanou dávku za uvedené období dokonce zvýšil na částku 4712 Kč, přičemž opětovně uvedl, že žalobce nemá dostatek finančních prostředků na zajištění základních životních potřeb a navíc zmínil, že žalobce neměl dostatek času zajistit si finanční prostředky prodejem majetku. V obou uvedených rozhodnutích ÚMČ vycházel ze žádosti žalobce ze dne 30. 4. 2003 a z jeho čestného prohlášení ze dne 5. 6. 2003. Žádné jiné důkazy, který by jej opravňovaly změnit jeho původní rozhodnutí ÚMČ neprovedl. Tento rozpor ÚMČ nijak neodůvodnil.

Žalobce dále namítal, že odvoláním napadené rozhodnutí ÚMČ ze dne 19. 10. 2005 je v rozporu s právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2004, č. j. 2 Ca 1/2004, který zrušil rozhodnutí nadřízeného správního orgánu - Magistrátu města Prahy (dále též „žalovaný“) ze dne 24. 10. 2003, č. j. MHMP SOC 131517/03 (tímto rozhodnutím žalovaný zamítnul odvolání žalobce proti rozhodnutí ÚMČ ze dne 27. 8. 2003). Městský soud v Praze v uvedeném rozsudku vyslovil, že správní orgán (ÚMČ) neprovedl v otázce sociální potřebnosti žádná nová zjištění a postup žalovaného měl být s ohledem na ustanovení § 59 odst. 3 správního řádu takový, že měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení a nikoliv ho měnit při nezměněném skutkovém stavu, který zde byl již při prvním rozhodnutí MHMP ze dne 15. 7. 2003, jímž zrušil rozhodnutí ÚMČ.

Odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje žalobce za zmatečné také proto, že ohodnocení výše sociální potřebnosti v posuzovaném období je v rozporu s rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 27. 8. 2003, ve kterém ohodnotil sociální potřebnost žadatele k zajištění nezbytných nákladů na domácnost v každém z měsíců duben až červen 2003 částkou 2395 Kč, kdežto v rozhodnutí ze dne 19. 10. 2005 tuto částku snížil na 2100 Kč, aniž by zdůvodnil z jakého důvodu. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas se způsobem, jakým ÚMČ posoudil jeho sociální potřebnost ve vztahu k nároku na příspěvek na dietní stravování a potřebě zachovat si telefonní spojení. Podle žalobce správní orgán nepostupoval správně, když započítal příspěvek na bydlení do celkových příjmů žadatele. K námitce žalobce týkající se určení počátku doby, od kdy má být dávka přiznána, se pak vůbec nevyjádřil. Namítal dále, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., neboť hotovost v celkové výši 9000 Kč představovala půjčku na zajištění základních životních potřeb a jedinou rezervu pro případ nenadálých výdajů. Podnikatelský majetek nebyl a ani nemohl být zdrojem příjmů, které by žalobci mohly zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost. Na závěr žalobce předestřel výpočet své celkové sociální potřebnosti za období duben - červen 2003 a uvedl, že by mu za toto období mělo být doplaceno 5710 Kč.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 1. 2006, č. j. SOC 257670/2005 odvolání zamítl a napadené rozhodnutí ÚMČ ze dne 19. 10. 2005, č. j. F/8197/2005 potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí nejprve zrekapituloval dosavadní vývoj věci a poukázal na § 3 odst. 2 a § 4 zákona č. 482/1991 Sb. Na základě skutečností uvedených v čestném prohlášení žalobce ze dne 30. 4. 2003 dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nelze považovat za občana sociálně potřebného podle § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., a proto mu není možné poskytovat dávky sociální péče podle tohoto zákona. Konstatoval, že majetkové poměry žalobce mu mohou zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze spravedlivě žádat. K námitkám uvedeným v odvolání

proti napadenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze podle žalovaného přihlédnout. Tvzení žalobce, že finanční prostředky v celkové výši 9000 Kč jsou prostředky z nesplacené půjčky posoudil žalovaný jako účelové.

Žalobce v žalobě proti naposledy uvedenému rozhodnutí žalovaného namítal, že je v rozporu s provedenými důkazy, vychází z diskriminačního a chybného právního posouzení rozhodných právních skutečností, neobsahuje základní náležitosti správního rozhodnutí, což jej činí nepřezkoumatelným; je v rozporu též s právním názorem Městského soudu v Praze, který již jednou zamítavé rozhodnutí žalovaného v této věci zrušil. Vyslovil přesvědčení, že mu soud neposkytl nárok na spravedlivý proces. V kasační stížnosti poté stěžovatel podrobně popsal procesní postup správního orgánu I. stupně i žalovaného při vyřizování jeho žádostí o dávku sociální péče, jednak na měsíce duben – červen 2003, dále na měsíce červenec 2003, srpen 2003, září 2003 a poměrnou část měsíce října 2003. Zdůraznil, že podáním ze dne 30. 4. 2003 požádal na sociálním odboru Úřadu městské části Praha 10 o přiznání dávky sociální péče, neboť byl od 23. 1. 2003 zařazen v evidenci úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání a přiznaná podpora v nezaměstnanosti (2050 Kč měsíčně po dobu prvních tří měsíců a 1640 Kč měsíčně po dobu dalších tří měsíců) nedosahovala ani částek životního minima, natož k úhradě jeho minimálních základních životních a bytových potřeb (5600 Kč měsíčně). O uplatnění nároku požádal až po vyčerpání finanční půjčky, kterou uzavřel pro překonání tíživé finanční situace, do které se jako podnikatel dostal v důsledku porušení obchodních závazků ze strany třetí osoby. Nárok na přiznání dávky doložil čestným prohlášením o majetku tak, jak popsal již v žalobě. Uvedl v něm též, že je vlastníkem pozemků o celkové rozloze 140 949 m², které získal dědictvím v roce 1999 po svém otci a které se mu vzhledem k jejich lokalitě (obec Kunratice, okres Děčín) a jejich charakteru (převážně zemědělská půda) nepodařilo a nedaří prodat. Doložil čestným prohlášením z 5. 6. 2003, že příjem z pronájmu uvedené zemědělské půdy (po odečtení daně z nemovitostí) činil od roku 2000 částku 1470 Kč ročně, což představovalo příjem ve výši cca 118 Kč měsíčně. Navíc stěžovatel, aby zvýšil šance na prodej uvedených polností tento pronájem, do kterého vstoupil s titulu dědictví, vypověděl dnem 17. 7. 2002, tedy ještě před tím, než se stal sociálně potřebným, a to v jednorozhodnutí výpovědní lhůtě. Rozhodnutím z 10. 6. 2003, č. j. F/03/6273/JPNZ/KOS, přiznal správní orgán I. stupně (dále jen „správní orgán“) stěžovateli jednorázovou dávku sociální péče za měsíce 5 – 6/2003 v celkové výši 4053 Kč, přičemž konstatoval, že stěžovatel nemá dostatek finančních prostředků na zajištění základních životních potřeb. Přiznanou dávku stěžovatel obdržel dne 20. 6. 2003, tj. až po více jak 50-ti dnech od data podání žádosti a až po pěti měsících od data, kdy se stal nezaměstnaným. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 28. 6. 2003 odvolání, a to jak co do výše přiznané dávky, tak do určení počátku jejího přiznání. Rozhodnutím z 15. 7. 2003 (č. j. MHMP SOC 103510/03) zrušil žalovaný rozhodnutí správního orgánu a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí s odůvodněním, že správní orgán řádně neposoudil sociální potřebnost žalobce. Dalším rozhodnutím správního orgánu z 27. 8. 2003 (č. j. F/03/9389), bylo částečně vyhověno odvolání stěžovatele, když původně přiznaná dávka byla zvýšena na 4712 Kč. Opět bylo konstatováno, že stěžovatel nemá dostatek finančních prostředků na zajištění základních životních potřeb a výslovně zde bylo uvedeno, že k uvedenému datu neměl dostatek času zajistit si finanční prostředky prodejem majetku. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 10. 9. 2003 opět odvolání, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 24. 10. 2003 (č. j. MHMP SOS 131517/03), jímž změnil napadené rozhodnutí správního orgánu o přiznání sociální dávky v částce 4712 Kč tak, že se žalobci sociální dávka nepřiznává. V uvedeném rozhodnutí žalovaný konstatoval skutečnosti, které mu již byly známy z doby, kdy k odvolání stěžovatele zrušil předchozí rozhodnutí správního orgánu, aniž by přitom zdůvodnil, jaké skutečnosti jej vedly ke změně předchozího jeho názoru na sociální potřebnost stěžovatele v uvedeném období. Žalobou z 1. 1. 2004 se proto žalobce domáhal zrušení pravomocného rozhodnutí žalovaného, přičemž Městský soud v Praze

rozsudkem z 9. 6. 2004, sp. zn. 2 Ca 1/2004 mu vyhověl a zrušil pravomocné rozhodnutí žalovaného o poskytnutí jednorázové peněžní dávky sociální péče za období od 30. 4. 2003 do 30. 6. 2003 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku přitom konstatoval, že správní orgán neprovedl v otázce sociální potřebnosti žádná nová zjištění a postup žalovaného měl být s ohledem na ustanovení § 59 odst. 3 správního řádu takový, že měl jeho rozhodnutí zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení a nikoliv jej měnit při nezměněném skutkovém stavu, který zde byl již při prvním rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2003. Poté ÚMČ rozhodnutím ze dne 19. 10. 2005, č. j. F/8197/2005 zamítl žádost žalobce ze dne 30. 4. 2003 o dávku sociální péče a tuto dávku mu nepřiznal. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, přičemž toto odvolání bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 3. 2006.

Žalobce v žalobě znovu uvedl a rozšířil námitky, které vznesl již v odvolání proti rozhodnutí ÚMČ ze dne 19. 10. 2005. Namítal dále, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 3 zákona č. 482/1991 Sb., které podle názoru žalobce vyžaduje nejen splnění podmínky, že celkové majetkové poměry občana musí být takové, aby byla plně zajištěna jeho výživa, ostatní základní osobní potřeby a nezbytné náklady na domácnost, ale současně musí být splněna i podmínka, že takovéto zajištění uvedených potřeb vlastním přičiněním lze na občanu spravedlivě požadovat. Vyjádřil přesvědčení, že za spravedlivé nelze považovat to, aby se musel nejprve zcela vydat z veškerých finančních prostředků a teprve poté mohl žádat o dávku sociální péče, neboť pak by nemohl po dobu několika měsíců, které uplynou od podání žádosti do vydání rozhodnutí řešit nenadále události (např. případná havárie, elektřiny, vody, plynu), když jeho jediným příjmem byla podpora v nezaměstnanosti ve výši 2050 Kč (v období od 23. 1. 2003 do 23. 4. 2003) a 1650 Kč (v období od 24. 4. 2003 do 23. 7. 2003). Za spravedlivé nelze podle žalobce považovat ani to, aby prodal majetek sloužící k podnikání v tržní hodnotě 5000 Kč, neboť se jedná o majetek, který pro něj představuje základní výrobní prostředek a některé jeho části - programy, jsou z dalšího prodeje vyloučeny licenční smlouvou. Žalobce poukázal na povinnost správních orgánů vycházet z objektivně zjištěného skutkového stavu a uvádět, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů na základě kterých rozhodoval. Povinností žalovaného proto podle žalobce bylo vypořádat se se všemi námitkami, které žalobce vznesl ve svém odvolání. Žalovaný tak neučinil, čímž učinil své rozhodnutí zmatečné a nepřezkoumatelné. Údajnou účelovost tvrzení žalobce ohledně jeho finanční hotovosti žalovaný nepodepřel žádnými důkazy. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze zrušil jak rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2006, č. j. SOC 257670/2004, tak i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 10. 2005, č. j. F/8197/2005, a to jak z důvodů procesních, tak pro nesprávnou aplikaci práva.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v dané věci se jedná o případ, kdy se občan za sociálně potřebného nepovažuje přesto, že jeho příjem nedosahuje částek životního minima. Je tomu tak proto, že žalobce nenaplnil předpoklady sociální potřebnosti, neboť jeho případ je třeba podřadit pod § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., podle kterého se občan nepovažuje za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, jestliže jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost. Už pouhá skutečnost, že v době posuzování sociální potřebnosti měl žalobce na svém účtu celkem 9000 Kč a jeho příjem v roce 2003 činil v dubnu 2653 Kč, v květnu 2544 Kč a červnu 2243 Kč, svědčí podle žalovaného o tom, že byl v té době z těchto prostředků několik měsíců schopen hradit své základní životní potřeby, přičemž se jedná o případ, kdy toto lze na občanu spravedlivě žádat. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci potřebné dokazování, čerpal přitom především z žalobcova čestného prohlášení, které tvořilo dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí. Veškeré námitky žalobce týkající se výše dávky sociální péče

a výčtu položek, které měly být správními orgány zvažovány při výpočtu dávky sociální péče, považuje žalovaný za bezpředmětné a nemající v rámci soudního přezkumu jakýkoli význam. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce není občanem sociálně potřebným a k výpočtu výše dávky sociální péče tudíž vůbec nepřistoupily. Soud tedy tento výpočet, ke kterému vůbec nedošlo, nemůže ani přezkoumávat. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shledal žalobu důvodnou, a proto rozsudkem ze dne 23. 4. 2009, č. j. 3 Cad 25/2006 - 42, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Předně konstatoval, že pokud jde o průběh správního řízení o žádostech žalobce o poskytnutí dávek sociální péče, je možno zcela odkázat na obsah žaloby a obsah odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, v němž průběh řízení vyčerpávajícím způsobem popsal, označil a časově zařadil jednotlivá rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Městský soud zdůraznil, že správní orgán prvního stupně vycházel především z obsahu čestného prohlášení žalobce ze dne 30. 4. 2003 a žádost posuzoval podle zákona č. 482/1991 Sb. Postupoval tedy na základě téhož zákona a hodnotil stejný skutkový stav, jako tomu bylo v případě rozhodnutí ze dne 10. 6. 2003 a 14. 7. 2003, ve kterých však rozhodl o přiznání jednorázové dávky sociální péče. Z toho městský soud usuzoval, že správní orgán měl tehdy za prokázané, že žalobce je občanem sociálně potřebným ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti, tedy že jeho příjem nedosahoval částek životního minima stanovených zákonem o životním minimu. Dále vzal za prokázané, že žalobce nebyl vzhledem k prokázané nezpůsobilosti schopen nalézt si zaměstnání a zvýšit si příjem vlastní prací a jeho ostatní sociální a majetkové poměry byly takové, že mu nemohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy. Městský soud konstatoval, že v napadeném rozhodnutí žalovaného ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není uvedeno jakým způsobem a na základě jakých důkazů dospěly správní orgány k závěru, že žalobce nebylo možné pokládat za sociálně potřebného, neboť v rozhodnutí chybí nejen vyhodnocení, zda jeho příjem dosahuje životního minima, ale není z něho patrné ani to, jak byly vyhodnoceny jeho celkové sociální a majetkové poměry. Správní orgány se omezily na konstatování, že žalobce vlastní pozemky o výměře 149 949 m², finanční prostředky v celkové výši 9000 Kč a majetek sloužící k podnikání v účetní hodnotě 66 179 Kč, tržní hodnotě 5000 Kč. Z rozhodnutí není patrné, z jakého důvodu se správní orgány odchýlily od dřívějšího rozhodnutí. Své tvrzení nijak neodůvodnily, proto městský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když z něho nelze seznat, jakým způsobem se žalovaný v řízení vypořádal s řešenou právní otázkou. K dalším námitkám žalobce týkajících se výpočtu výše dávky sociální péče se soud nevyjadřoval, neboť pokud správní orgány dospěly k závěru, že žalobce není sociálně potřebným, k výpočtu dávky již nepřistoupily.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), kterou posléze doplnil podáním ze dne 10. 7. 2009. Uvedl, že žádost žalobce posuzoval s podle § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., podle něhož se občan nepovažuje za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, jestliže jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze na občanu spravedlivě žádat. Žalovaný má za to, že v době posuzování sociální potřebnosti žalobce z prostředků, které měl k dispozici (6300 Kč na účtu u peněžního ústavu, 2700 Kč v hotovosti, a příjem ve výši v 2653 Kč v dubnu, 2544 Kč v květnu a 2243 Kč v červnu roku 2003) schopen několik měsíců hradit své základní životní potřeby, nadto se dle názoru žalovaného jedná o případ, kdy toto lze po žalobci spravedlivě požadovat. Tvrzení žalobce, že finanční prostředky v celkové výši 9000 Kč

(2700 Kč v hotovosti a 6300 Kč na účtu u peněžního ústavu) jsou prostředky z nesplacené půjčky a mají být rezervou pro nenadále výdaje považuje žalovaný za účelové a trvá na tom, že by měly být primárně použity na pokrytí základních životních potřeb žalobce. Dokazování, které ve správním řízení provedl úřad městské části a ze kterého stěžovatel vycházel, bylo podle stěžovatele dostatečným podkladem pro vydání příslušného rozhodnutí. Žalovaný tak je přesvědčen, že v době rozhodování měl stejně jako ÚMČ veškeré potřebné důkazy, řádně zjistil a následně posoudil skutkový stav a v souladu s právní úpravou učinil závěr, že žalobce nelze v souladu s § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. považovat za občana sociální potřebného. Své rozhodnutí pokládá stěžovatel za zcela přezkoumatelné. Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek městského soudu považuje za věcně správný, zákonný a spravedlivý. Požadavek na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z důvodu vzniku údajné nenahraditelné újmy na straně žalovaného považuje za výsměch žalobci a pohrdání jeho právy, neboť žalobci, nikoli žalovanému je působena nenahraditelná újma tím, že žalovaný opakovaně vydává nepřezkoumatelná a nezákonná rozhodnutí, nerespektuje předchozí rozhodnutí soudu a zcela vědomě tak porušuje práva žalobce. Z těchto důvodů žalobce nesouhlasí s tím, aby kasační stížnosti žalovaného byl přiznán odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti. O té rozhoduje Nejvyšší správní soud bezodkladně po předložení spisu Městským soudem v Praze (doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 31. 7. 2009) a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, který kasační stížnosti projednává a po vyčkání skončení lhůty k jejich případnému vyjádření (event. vznesení námítky podjatosti).

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podává především z toho důvodu, že nesouhlasí se závěrem městského soudu o tom, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem především konstatuje, že pokud jde o průběh správního řízení o žádostech stěžovatele o poskytnutí dávky sociální péče,

je možno zcela odkázat na výše konstatovaný obsah žaloby, v níž průběh tohoto rozhodování stěžovatel podrobně popsal, označil a časově zařadil jednotlivá rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného.

Po stránce skutkové lze z jednotlivých rozhodnutí správních orgánů seznat pouze tolik, že oba orgány vycházely z obsahu čestného prohlášení stěžovatele ze dne 30. 4. 2003 – v žádném z rozhodnutí jiný důkaz zmiňován není.

Z obsahu uvedených správních rozhodnutí je pak patrné, že po stránce hmotněprávní byla žádost stěžovatele posuzována podle § 1 odst. 1, § 3 odst. 2 a § 4 zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, v návaznosti na ustanovení § 90 a násl. zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení, v platném znění.

Nejvyšší správní soud předesílá, že se sporem mezi žalobcem a správními orgány obou stupňů nezabývá poprvé, neboť již ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 4 Ads 76/2004, jejímž předmětem bylo poskytnutí příspěvku sociální péče na měsíce červenec, srpen, září a říjen 2003, řešil otázku žalobcovy nároku. V odůvodnění poukázal na relevantní právní úpravu, když uvedl, že právní úprava poskytování příspěvků a věcné pomoci občanům, jejichž životní potřeby nejsou zabezpečeny z výdělečné činnosti, nebo jinými příjmy, popř. dávkami a příslušný orgán jim nemůže zajistit vhodné zaměstnání, jakož i poskytování příspěvků a věcné pomoci občanům, kteří se přechodně ocitli v mimořádně obtížných poměrech, nebo v nichž žijí a nemohou je překonat vlastním přičiněním, je upravena v několika právních předpisech. Především zákon č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení stanoví, že o těchto příspěvcích rozhoduje pověřený obecní úřad. Tím je nepochybně v projednávané věci (na území hlavního města Prahy) úřad příslušné městské části. Po stránce hmotněprávní je třeba při rozhodování o poskytování výše uvedených příspěvků vycházet z ustanovení § 90 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., podle něhož občanům, jejich životní potřeby nejsou zabezpečeny příjmy z výdělečné činnosti, nebo jinými příjmy, popř. dávkami, a příslušný orgán jim nemůže zajistit vhodné zaměstnání, poskytují příslušné orgány peněžité a věcné dávky. Podle § 94 téhož zákona (patřícího mezi obecná ustanovení o nárocích a výplatách dávek a poskytování služeb sociálního zabezpečení) nárok na dávku sociální péče vzniká dnem splnění podmínek stanovených tímto zákonem, popř. prováděcími předpisy. Nárok na výplatu dávky vzniká splněním podmínek stanovených pro vznik nároku na dávku a na její výplatu a podáním žádosti o přiznání nebo vyplacení dávky, pokud není stanoveno, že takové žádosti není třeba. Podle § 106 odst. 1 a 2 téhož zákona je oprávněný nebo jiný příjemce dávky nebo služby sociální péče povinen písemně ohlásit příslušnému orgánu sociálního zabezpečení do 8 dnů změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku nebo službu sociální péče, její výši a výplatu nebo poskytování. By-li oprávněný, nebo jiný příjemce vyzván orgánem sociálního zabezpečení, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, nebo službu sociální péče, její výši nebo výplatu, je povinen výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do 8 dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán sociálního zabezpečení lhůtu delší; neučiní-li tak v určené lhůtě, může být výplata dávky, popř. poskytování služby sociální péče, zastavena, jestliže oprávněný nebo jiný příjemce byl ve výzvě na tento následek upozorněn.

Na tato obecná ustanovení, patřící do oblasti péče o občany, kteří potřebují zvláštní pomoc a obecná ustanovení o nárocích a výplatách dávek, navazuje pak zákon o sociální potřebnosti č. 482/1991 Sb. a zákona o životním minimu č. 463/1991 Sb., oba pak ve znění platném v době, kdy řízení o žádostech stěžovatele na poskytnutí dávek sociální péče probíhalo, kdy o nich bylo rozhodováno. Podle ustanovení § 1 zákona č. 482/1991 Sb. se občan považuje za sociálně potřebného, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima stanoveným zvláštním zákonem (zákonem č. 463/1991 o životním minimu) a nemůže si tento příjem zvýšit

vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním, zejména vlastní prací. Podle odst. 5 téhož ustanovení se příjmem občana rozumí průměrný měsíční příjem vyplacený v posledních 6-ti měsících před podáním žádosti o dávku sociální péče. Příjem občana se však zjišťuje ke dni podání žádosti o dávku sociální péče, pokud došlo před podáním žádosti k podstatnému snížení příjmu občana a výše jeho příjmu za posledních 6 měsíců nebyla taková, aby s přihlédnutím k tomuto příjmu občan mohl nadále uhrazovat své životní potřeby. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb. se občan nepovažuje za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částek životního minima, jestliže jeho celkové sociální poměry jsou takové, že mu mohou plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze na občanu spravedlivě žádat; na občanu však nelze požadovat prodej nebo pronájem nemovitosti nebo bytu, které užívá k přiměřenému trvalému bydlení.

Podle § 4 odst. 1 téhož zákona se občan, který se považuje za sociálně potřebného podle tohoto zákona, poskytují jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, popř. zvýšených nákladů (podle § 2 nebo § 3 odst. 1 téhož zákona). Přitom se přihlíží k tomu, zda občan pro zabezpečení svých životních potřeb uplatnil nárok na dávky nemocenského pojištění (péče) nebo důchodového pojištění, nebo na dávky státní sociální podpory, s výjimkou takových dávek poskytovaných jednorázově, popř. na výživné či příspěvek na výživu podle zákona o rodině. Při rozhodování o výši jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky se přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana (společně posuzovaných osob) a k majetkovým poměrům, popř. též k tomu, zda občan uplatnil nároky uvedené v odst. 1 větě druhé. Orgán posuzující žádost o dávku musí též eliminovat, zda se snad nejedná o některou ze speciálních dávek upravených v prováděcí vyhlášce č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákonem České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení (č. 582/1991 Sb.).

V posuzované věci bylo předmětem přezkumného soudního řízení rozhodnutí stěžovatele ze dne 16. 1. 2006, č. j. SOC 257670/2005, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí jednorázové dávky sociální péče, za období 30. 4. 2003 - 30. 6. 2003, ve kterém s ohledem na majetkové poměry žalobce dospěl k závěru, že žalobce nelze považovat za občana sociálně potřebného podle § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., a proto mu není možné poskytovat dávky sociální péče podle tohoto zákona.

Podle § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení (dále jen „správní řád“) použitého pro toto řízení se zřetelem k ustanovení § 126 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení (podle kterého, *pokud tento zákon nebo zákony národních rad o působnosti orgánů republiky v sociálním zabezpečení nestanoví ve věcech sociální péče odchylky od obecných předpisů o správním řízení, platí tyto předpisy*), výrok správního rozhodnutí obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Podle § 47 odst. 3 správního řádu v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Vlastní výrok rozhodnutí nepřesvědčí plně o správnosti rozhodnutí, nebude-li řádně odůvodněn. Odůvodnění je shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí. Musí proto plně odpovídat skutečným výsledkům provedeného řízení. Správní řád

výslovně určuje, že v odůvodnění se uvedou skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc. Při vypracování odůvodnění ponechává správní řád správnímu orgánu na vůli, jaký postup pokládá v konkrétní věci za nejvhodnější. Zpravidla, pokud jde o skutkovou stránku, se nejprve vylíčí podstata věci, a potom následuje rozbor důkazů a ostatních podkladů rozhodnutí. V odůvodnění je nutno reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení, na jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí, a vypořádat se i s případnými rozpory v jednotlivých důkazech. Poté by měly být uvedeny závěry o tom, které skutečnosti jsou vzaty za nepochybně zjištěné, posoudí se právní význam těchto skutečností a vysloví úsudek o předmětu řízení. S poukazem na právní normu, citovanou ve výroku rozhodnutí, se zdůvodní její použití v konkrétním případě. Je sice možné zvolit i jiné uspořádání odůvodnění se zřetelem na povahu té které projednávané věci, ale v každém případě je třeba, aby byla dobře vystižena podstata věci a aby odůvodnění nebylo zatěžováno údaji a úvahami bezvýznamnými, které by byly na úkor srozumitelnosti.

Těmto požadavkům žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2006 ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 10. 2005, neodpovídá.

Z odůvodnění správního rozhodnutí žalovaného (stěžovatele) totiž není patrné, že by se stěžovatel vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce namítal rozpornost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s předchozími rozhodnutími téhož správního orgánu a poukazoval na skutečnost, že tento orgán vycházel ze stejných podkladů, žádné jiné důkazy, které by jej opravňovaly změnit jeho původní rozhodnutí předloženy nebyly, přesto rozhodl opačně než ve svých předchozích rozhodnutích - dávku sociální péče žalobci nepřiznal a tento rozpor nijak nezduodnil. Dále namítal, že se stěžovatel ve svém rozhodnutí nevypořádal s jeho námitkou, že rozhodnutí ÚMČ je v rozporu s právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2004, č. j. 2 Ca 1/2004 a nevyjádřil se ani k nesouhlasu žalobce se způsobem, jakým ÚMČ posoudil jeho sociální potřebnost ve vztahu k nároku na příspěvek na dietní stravování a potřebě zachovat si telefonní spojení. Žalobce posléze v žalobě stěžovateli vytýkal, že se ve svém rozhodnutí nezabýval ani námitkami žalobce, že ÚMČ nepostupoval správně, když započítal příspěvek na bydlení do celkových příjmů žadatele a že se ÚMČ nevyjádřil k námitce žalobce týkající se určení počátku doby, od kdy má být dávka přiznána. Potřebnou pozornost stěžovatel nevěnoval ani námitce žalobce, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., neboť hotovost v celkové výši 9000 Kč představovala půjčku na zajištění základních životních potřeb a jedinou rezervu pro případ nenadálých výdajů, když k této námitce uvedl pouze to, že ji považuje za účelovou, aniž by se jí podrobněji zabýval.

Rozhodnutí žalovaného je třeba vytknout, že postrádá nejen patřičnou specifikaci předmětu řízení, tj. toho, o které žádosti žalobce je rozhodováno a kterého období přesně se dávka týká (přesně by mělo být uvedeno od 30. 4. 2003 do 30. 6. 2003), ale především v něm nelze nalézt odpověď na otázku, jak byla posouzena sociální potřebnost stěžovatele v uvedeném období, za nějž dávku požadoval. Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí pouze citoval jednotlivá rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jimiž bylo o žádosti žalobce rozhodnuto, ať již kladně či záporně, poté konstatoval zamítavý výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 10. 2005, včetně jeho – pro nedostatek důvodů naprosto nepřezkoumatelného - odůvodnění, konstatoval rovněž obsah žalobcova odvolání a stanovisko správního orgánu prvního stupně k tomuto odvolání. Citoval ustanovení § 4 a § 3 odst. 2 zák. č. 482/1991 Sb. o sociální potřebnosti s tím, že ve světle tohoto předpisu přezkoumal sociální situaci jmenovaného. Odkázal na obsah žalobcova čestného prohlášení ze dne 30. 4. 2003, v němž uvedl, že vlastní pozemky o celkové výměře 140 949 m², finanční prostředky

– hotovost ve výši 2700 Kč a sporožiro 6300 Kč, dále majetek sloužící k podnikání v účetní hodnotě 66 179 Kč a tržní hodnotě 5000 Kč a dále na vlastní zjištění, že jmenovaný pobíral příjem v měsíci dubnu 2003 ve výši 2653 Kč, v měsíci květnu 2003 ve výši 2544 Kč a měsíci červnu 2003 ve výši 2243 Kč. Na základě těchto skutečností učinil závěr, že jmenovaného nelze považovat za občana sociálně potřebného podle § 3 odst. 2 cit. zákona, ve znění pozdějších předpisů, neboť jeho majetkové poměry mu mohou zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost a toto zajištění vlastním přičiněním lze spravedlivě žádat. Zdůraznil, že k námitkám uvedeným v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto nelze přihlídnout. Tvrdění žadatele, že finanční prostředky ve výši 9000 Kč (hotovost 2700 Kč + účet 6000 Kč) jsou prostředky z nesplacené půjčky, posoudil jako účelové. Ztotožnil se s názorem správního orgánu prvního stupně, že žalobce nelze považovat za občana sociálně potřebného.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem Městského soudu v Praze, že takové rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro prostý nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v něm nelze nalézt odpověď na otázku, jakým způsobem a na základě jakých právně významných důkazů žalovaný k takovému závěru dospěl, když v rozhodnutí chybí nejen vyhodnocení, zda příjem žalobce dosahuje či nikoliv částek životního minima, ale není z něho patrné ani to, jak byly vyhodnoceny jeho celkové sociální a majetkové poměry, které mu mohly plně zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a nezbytných nákladů na domácnost a zda již ve vymezeném období měl možnost vlastním přičiněním dosáhnout tohoto zajištění některým ze zákonem předpokládaných způsobů, zejména prodejem svých nemovitostí a zda bylo spravedlivé to na něm požadovat. Není z něho ani patrné, jak správní orgán hodnotí skutečnost, že se odchýlil od svých předchozích závěrů (v rozhodnutích z roku 2003, která se rovněž týkala sociální potřeby žalobce v období od 30. 4. do 30. 6. 2003), v nichž byl stěžovatel původně uznán sociálně potřebným. Již v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Ads 76/2004 Nejvyšší správní soud konstatoval, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel nemovitosti prodal dne 3. 10. 2003, přičemž v době předcházející tomuto datu se pokoušel o prodej svých nemovitostí (což žalobce doložil), nicméně jeho názor na jejich neprodejnost byl zcela odlišný od údajných, byť jen telefonických zpráv příslušného místního úřadu, v jehož obvodu se pozemky nacházejí, z nichž se naznačuje, že pozemky byly údajně prodejné již v dřívější době, avšak nároky žalobce na prodejní cenu byly neúměrné. Tehdy již bylo konstatováno, že nelze vyloučit, že na stěžovateli bylo spravedlivé žádat zajištění osobních, základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost vlastním přičiněním, a to dřívějším prodejem nemovitostí. Nicméně důkazy pro takový závěr a hodnocení této situace v tehdy napadených rozhodnutích správních orgánů obou stupňů chybělo. Nebylo možno nalézt ani odpověď na otázku, zda a jaké důkazy byly soustředěny o tom, že si stěžovatel není schopen svůj příjem, nedosahující podle zjištění správního orgánu učiněném v letních měsících roku 2003 ani částek životního minima, zvýšit vlastní prací, a jaká byla jeho součinnost při vyhledání vhodného zaměstnání s příslušným úřadem. Všechny tyto skutečnosti bylo tudíž třeba ověřit, neboť spisový materiál byl v tomto směru neúplný a stěžovatel o některých údajích tvrdil, že jsou nepravdivé a záměrně zkrácené, zejména ty, týkající se jeho majetku. V podstatě tytéž nedostatky byly pak správním orgánům obou stupňů vytýkány též projednávané věci a to v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. 2 Ca 1/2004, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí stěžovatele ze dne 24. 10. 2003, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 27. 8. 2003 a věc byla vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení.

V projednávané věci však správní orgán prvního stupně pro vrácení věci k dalšímu řízení, ani žalovaný neučinili nic pro to, aby jejich další rozhodnutí mohlo obstát. Opět jde o rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť výše již vytkené nedostatky jimi nebyly odstraněny – správní orgány důkazní situaci opět nevyhodnotily, jen zopakovaly chyby dříve již jim vytkuté, jak správně konstatoval Městský soud v Praze v napadeném rozsudku. Proto městský soud nepochybil, když napadeným rozsudkem rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V dalším řízení tak bude na stěžovateli, aby se vypořádal s námitkami, které žalobce vznesl v odvolacím řízení a své závěry řádně zdůvodnil. Žalovaný (stěžovatel) v kasační stížnosti uvádí, že skutkový stav je řádně zjištěný a tvoří dostatečný podklad pro vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v posuzované věci zůstává zjištěný skutkový stav věci stále stejný (správní orgány vycházejí z čestného prohlášení žalobce ze dne 30. 4. 2003), tak by se stěžovatel měl v dalším řízení důkladně zabývat tím, proč za téhož skutkového stavu ÚMČ dříve žádosti žalobce vyhověl a jednorázovou dávkou sociální péče za období květen - červen 2003 žalobci přiznal (rozhodnutí ÚMČ ze dne 10. 6. 2003 a 27. 8. 2003), kdežto v dalších rozhodnutích již správní orgány obou stupňů setrvávají na závěru, že žalobci není možné poskytovat dávky sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb., neboť jej nelze v souladu s § 3 odst. 2 zákona cit. zákona považovat za občana sociálně potřebného. Měl by se také vyjádřit k tomu, jak je možné, že (za situace, kdy se zjištěný skutkový stav od roku 2003 nezměnil) ve svém rozhodnutí ze dne 15. 7. 2003, č. j. MHMP SOC 103510/30, kterým zrušil rozhodnutí ÚMČ ze dne 10. 6. 2003, dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně řádně neposoudil sociální potřebnost stěžovatele ve smyslu zákona č. 482/1991 Sb., zatímco v napadeném rozhodnutí, za stále stejného skutkového stavu, dospěl k závěru opačnému, totiž že sociální potřebnost stěžovatele posoudil řádně. Na žalovaném rovněž bude, aby zohlednil povahu majetku žalobce (pozemky, majetek určený k podnikání, finanční hotovost) v tom směru, zda tento majetek může zaručit zajištění základních potřeb stěžovatele a zda je tedy vůbec možné v posuzované věci aplikovat § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb.

Nejvyšší správní soud z těchto důvodů dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu netrpí vadou uvedenou v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 téhož zákona). Protože stěžovatel byl v řízení neúspěšný a žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo ve smyslu § 60 odst. 2 s. ř. s., bylo rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu